

Prolog

Pán nad Pány

Prach a popel.
Tohle byla Kuryta.
Prach a popel.

Mašak zde žil celý život. Narodil se ve vesnici Ušd-jekin, která trpěla pod krutým upírem Rewaldem. Noc co noc navštěvoval vesnici a noc co noc si vybíral svou daň na jejich životech. Zabíjel, kdy se mu zachtělo. I když, jak lidé z Kuryty věděli, nemusel. Upír člověka nemusí zabít, aby ukojil svou žízeň.

Krev a maso. Obojí chutná nejlépe z teplých lidí. To věděly v Kurytě i malé děti.

Vzrušení.

Často na obou stranách. Upír nebo vlkodlak. Vždycky je v tom vzrušení. Často to končí smrtí.

Je pravda, že některé dívky za nimi chodí samy.

Vzrušení.

Život v Kurytě byl nebezpečný. Mašak se často ptal sám sebe, proč vlastně neutekl. Kolovaly legendy o zemi světla. O místě, kde v noci můžete beztréstně opustit dům a nemusíte se bát chodit přes les.

Stejně tak kolovaly zvěsti o zemích za mořem. Žádná loď u břehů Kuryty nestaví. Nikdy.

Rewald z klanu Mertariael byl zabit právě Mašakem. Byla to vzpoura. Jedna z mnoha, které čas od času vzplály proti krutosti vládců. Obvykle pak byl několik desetiletí klid, než si vesničku vyhlédl jiný Štaghoršův Mocipán.

Tak si říkali. Ti-co-Mu-mají-nejblíže. Bylo jedno, jestli to byl upír, vlkodlak, kněz nebo obyčejný válečník. Byli to muži a ženy poznamenaní Jeho ohněm. Ten, který musíte zapálit sami, ale pak ve vás hoří, dokud vás celého nespálí.

Mašak byl mužem, jenž zabil Mocipána. Těm Oni nikdy nic nedarovali. Věděl, že by ohrozil svou vesnici, kdyby zůstal. O svou první ženu přišel právě rukou Rewaldovou. Druhou musel nyní opustit, přestože (ale i protože) ji miloval. Naposledy pohládl své děti a odešel do temnoty obklopující Ušdjekin.

Jestli byly vesnice nebezpečné, tak Kurytská pustina byla ohromnou smrtící pastí. Přežili jen ti nejsilnější. Vlci, jak se říkalo vlkodlakům, se bavili svými štvanicemi. Jejich pravidla byla uzpůsobena tak, aby vždycky vyhráli. Přesto Mašak jejich spárům a mordám unikl. Bylo to tak vyčerpávající, že několik dní poté stonal a potácel se na pokraji smrti.

Opět však jako zázrakem přežil.

Nevěděl ani, jak unikl té příšeře z jezera, kam se šel napít. Jak se dostal ze spárů bludiček, které ho chtěly utopit v jednom z mnoha temných močálů. Potkal ještěry a býčí muže. Potkal smrtící nástrahy a lovce odměn s jeho portrétem načrtnutým na pergamenu.

Byl cestou několikrát otráven, málem sežrán zaživa a v souboji na meče mnohokrát velmi vážně zraněn.

Přesto nyní stál na dohled sopky Štaghorš. Všechny ty útrapy posledních let podstoupil, aby tu dnes mohl být. Aby mohl vidět svého nepřítele zblízka.

V té době už byl známým dobrodruhem. Říkal si Mašak Kamenná tvář a našli se i takoví, co nějaký čas cestovali s ním. Na tuhle výpravu by ale šel asi jen blázen. Pouze Mocipán se smí přiblížit k sopce a Mašak byl zabiják Mocipánů. Každému vytrhl špičák. Měl pěknou sbírku na řemenu kolem krku.

Ze sopky se kouřilo. Potoky lávy, které protínaly Kurytu jako velké rudé tepny krve, se valily z vulkánu a připomínaly proudy krvavých slz. Temný bůh Štaghorš plakal a jeho pláč zabíjel tuhle zemi.

Mašak vyrazil. Ohromnými skoky překonával lávové řeky. Svým obouručním mečem zabíjel kněze a další Mocipány, kteří žili v této pustině na dohled svého pána.

Tak se stalo, že se Kamenná tvář probjoval až na vrchol

vulkánu a pohlédl Štaghoršovi do tváře.

„Nemůžeš mě zabít,“ zaduněl boží hlas z hlubin vulkánu.

„Můžu to zkusit,“ procedil Mašak sevřenými rty a vyrazil do oka vulkánu.

Jak klesal do ohnivých hlubin, sílilo horko. Sílila Štaghoršova síla.

„Nemusíme spolu bojovat,“ řekl Štaghorš, který se zjevil v podobě velikého plamenného válečníka.

„Budeme bojovat,“ řekl Mašak a zaútočil.

Bojovali mnoho dní a mnoho nocí. Sopka se otrásala a chrli-la lávu. Několik hradů Mocipánů smetl popelový mrak. Boj otrásal celou Kurytou.

K smrti unavený Mašak sledoval, jak jeho nepřítel, stále pln sil, se napřahuje k poslednímu úderu.

Čepel letěla vzduchem. Mašak již neměl sil, aby pozvedl vlastní meč.

Avšak.

Čepel se zastavila těsně nad ním.

Štaghoršovo zjevení pak spustilo meč a opřelo ho o zem.

„Služ mi.“

„Nemůžu.“

„Můžeš a budeš.“

„Nemůžu zradit sám sebe, svůj lid.“

„Já jsem tvůj Bůh! Já jsem pánem tvého lidu! Já jsem začátek i konec každého z vás.“

„Jsi zlý.“

„Ne. Nejsem zlý. Dělán z našeho lidu silnější národ. Takový, aby přežil. Takový, který nepotká osud elfů. Takový, který dokáže odolat temnotě přicházející po stopách Sírijského národa.“

„Zabij mě.“

„Nezabiji tě. Potřebuji tě. Udělám z tebe nejmocnějšího z Mocipánů. Budeš Irša, Štaghoršův velekněz a Pán nad Pány pod Bohem.“

„Svěřuješ důvěru svému soku?“

„Dávám sílu těm, co mají sílu se mi postavit.“

„Když to přijmu, budu stále člověk?“

„Budeš víc než to.“

„Dáváš mi moc výměnou za duši.“

„Dávám ti moc. Svou duši už mi musíš nabídnout sám.“

„Pak tedy přijímám.“

Sopka naposled zaduněla a Kuryta se na dvacet let zakryla do hávu kouře a dýmu. Z tohoto dýmu, z tohoto popela pak povstal Irša. Pán nad Pány pod Bohem. Nejmocnější z Mocipánů a Největší Hrozba. Člověk, který změní svět.